

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.69/2019/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év június hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 6.B.7/2019/8. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a vádlottat - a Be. 499. § (1) bekezdése alapján megtartott előkészítő ülésen - a 2019. március 7. napján kihirdetett 6.B.7/2019/8. számú ítéletével a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt 5 év szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés fele részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

A vádlott által letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította, továbbá vele szemben 75.000,- forint vonatkozásában vagyonekobjást rendelt el.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, melyek közül két mobiltelefont a vagyonekobjás és a bűnügyi költség megfizetéséig visszatartani rendelt, valamint rendelkezett az eljárás alatt felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.228/2019/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, így törvényesen járt el, amikor elfogadta a vádlott beismerő vallomását és a megállapított tényállás alapján a cselekmény minősítése is törvényes.

Az ügyészség megítélése szerint a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen vette számba, azonban a törvényi minimumban kiszabott és eggyel enyhébb fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés, valamint a kedvezőbb feltételes szabadságra bocsátás lehetősége együttesen már oly mértékben méltányos kedvezmény, amely még a vádlott beismerése mellett is ellenkezik a büntetési célokkal.

Érvelése szerint a vádlott beismerését árnyalja, hogy esetében tettenérésre került sor, a vele együtt elfogott 1. sz. tanún kívül egyetlen vevőjét sem nevezte meg, továbbá a nyomozati szakban még a kereskedést és a kábítószer mennyiségét is vitatta. A fellebbviteli főügyészség rámutatott, hogy a

vádhatóság pontosan ezen körülmények miatt ajánlotta meg beismerés esetére a középértékűtől lényegesen enyhébb, de a törvényi minimumot el nem érő mértékben a szabadságvesztés tartamát.

A fellebbviteli főügyészség egyebekben csatlakozott a Pest Megyei Főügyészség által bejelentett fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtettekhez. A Pest Megyei Főügyészség a fellebbezés indokaként előadta, hogy a szabadságvesztés tartamának törvényi minimumban való meghatározása abban az esetben lett volna indokolt, ha a vádlott megnevezi az összes fogyasztóját és feltárja azokat a kapcsolatait, akiktől a kábítószer beszerezte. Hivatkozása szerint fokozott társadalmi elvárás a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények haszonélvezőivel szembeni erőteljesebb büntetőjogi fellépés, így csak kivételes esetekben lehet indokolt a büntetési tételkeret alsó határának megfelelő büntetés kiszabása, valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának a büntetés fele részének letöltése utáni kedvezményes meghatározása. Nagyobb nyomatékkal kérte figyelembe venni a vádlottól lefoglalt kábítószer mennyiségét és a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát. Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet táblája változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapítsa meg, a feltételes szabadság legkorábbi időpontját a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint határozza meg, míg egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A fellebbviteli főügyészség átiratában bejelentette, hogy a nyilvános ülésen a vádhatóság nem képviselteti magát.

A vádlott a nyilvános ülésen előadott felszólalásában megbánásának és sajnálatának adott hangot a bűncselekmény elkövetése miatt. Kifejtette, hogy az édesapja halála után a kábítószerbe menekült, ezért követte el a terhére rótt cselekményt. Utalt arra is, hogy a büntetés letöltése után munkahelyén visszavárják, így képes lesz a társadalomba visszaillieszkedni.

A védő a nyilvános ülésen elmondta, hogy jelen esetben a büntetés speciális prevenciók célját kell szem előtt tartani. Nem vitatta a védelem által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát és az érte kiszabható büntetés nagyságát, azonban kérte figyelembe venni, hogy a cselekményt egy zavarodott élethelyzetben követte el és a vádlott akkor sem volt és most sem veszélyes a társadalomra. Álláspontja szerint a börtönbüntetésnek a legkevésbé kell kihatnia az életére, amely célkitűzésnek az elsőfokú bíróság ítélete megfelel, ezért a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A védő csatolta a vádlott vonatkozásában 2019. június 26. napján kelt munkáltatói igazolást, valamint jellemzést.

Az igazolás szerint a vádlott a Kft. alkalmazásában dolgozik konyhai kisegítőként határozatlan idejű munkaviszonyban, melyből havi nettó jövedelme 99.085,- forint.

A munkáltató az írásbeli jellemzésben több példán keresztül is bemutatta a vádlott pozitív személyiségét, valamint azt is hangsúlyozta, hogy a vádlott alkalmazásától fogva őszintén beszámolt nekik az ellene indult büntetőeljárásról, így azzal is tisztában vannak, hogy nélkülözniük kell, azonban a szabadságvesztés letöltése után újra alkalmazzák.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy megbánta, amit tett, valamint kérte ügyének méltányos elbírálását.

Az ügyesség súlyosítást célzó fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az iratanyagból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a 2018. július 1. napján hatályba lépett büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvénynek (Be.) a bűnösséget beismerő vádlott tárgyaláshoz való jogáról lemondás intézményét.

A törvényszék a vádlott tárgyaláson tett beismerő nyilatkozatára tekintettel helytállóan vette figyelembe a Be. 524. § (1) bekezdése alapján a Be. 504. § (1)-(3) bekezdését, melynek keretében a Be. 504. § (3) bekezdése alapján törvényesen fogadta el a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.

Az elsőfokú ítéletnek a Be. 524. § (1) bekezdés alkalmazásával történt meghozatalára tekintettel az ítéltábla az ügyesség fellebbezése alapján eljárva - utalva a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontjára - nem vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát, így jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok kiegészítésre nem szorulnak.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben a cselekmény kiemelt tárgyi súlyára figyelemmel végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Az általa a büntetési tételkeret alsó határával azonos tartamban meghatározott szabadságvesztés arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a vádlottal szemben szükséges, de egyben elégséges az 5 év szabadságvesztés büntetés, így annak súlyosítását nem tartotta indokoltnak.

Az ítéltábla a szabadságvesztés büntetés tartamának változatlanul hagyásakor - a törvényszékhez hasonlóan - a vádlott büntetlen előéletét, beismerését, a bírósági szakban tanúsított megbánó magatartását, továbbá kiemelt jelentőséggel a letartóztatásból történt szabadulása óta bekövetkezett és jelenleg is fennálló rendezett életvitelét vette figyelembe.

A másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként az elsőfokú ítéletben rögzítetteken túl feltünteti még a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját is.

Az ítéltábla a közügyektől eltiltás tartamának 5 évben történt meghatározásával szintén egyetértett, azonban a mellékbüntetés törvényhelyeként a Btk. 33. § (2) bekezdésére is utal.

A törvényszék helyesen hivatkozott arra, hogy a szabadságvesztés büntetés 5 évben történt meghatározása a Btk. 37. § (3) bekezdés a)/ad) pontjára tekintettel a végrehajtási fokozat fegyházban való meghatározását eredményezte volna, azonban az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a Btk. 35.§ (2) bekezdése által biztosított eggyel enyhébb végrehajtási fokozat tekintetében, melynek során ugyancsak a vádlott büntetlen előéletét, jelenlegi rendezett életvitelét, valamint azt a ténytet vette figyelembe, hogy azóta nem indult vele szemben újabb büntetőeljárás.

Az ügyészség az eggyel enyhébb fokozaton túl azt is sérelmezte, hogy a törvényszék lehetővé tette, hogy a vádlott már a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra bocsátható. A másodfokú bíróság e rendelkezéssel is egyetértett, mivel az ügynevezett „felezős” kedvezmény alkalmazásához szükséges különös méltánylást érdemlőség vizsgálatakor az elsőfokú bíróság helyesen utalt a vádlott eddigi kifogástalan életvezetésére, valamint a bűncselekmény elkövetése óta az életében bekövetkezett pozitív változásokra.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2019. év június hó 27. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 6.B.7/2019/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.69/2019/8. számú végzése által 2019. év június hó 27. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év június hó 27. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő